

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. XIII. Quòd non oporteat voluntati nostræ attendere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

CAPVT XIII.

*Quòd non oporteat voluntati nostræ
attendere.*

Non satis triumphator sui erit, qui vicerit voluptatem, nisi vicerit voluntatem: non satis est scire in sensus corporis, sed in animam & proprium arbitrium: non solum illicitas voluptates negare nobis debemus, sed licitas voluntates; nec solum mortificare carnem, sed perdere animam, quam denique lucrabimur. Tam caro nostra quam anima aduersus Deum peccarunt. Iniquum est, damnare vnum complicem, & absoluerè alterum; ministrum flagitij punire, & auctorem liberare. In carnem & animam oportet animaduertere: non vt plerique, exterioribus asperitatibus contenti, intrinsecus penitentiam non assumunt. Cùm principalis rea & delinquens sit anima, præcipuè debet coerceri; nec aliter potest nisi in voluntate, si deneges quæcumque ex se postulet & guster. Digna est morte anima, quæ Deum contempserit: ita debet mori omni voluntati suæ, & in ipso quo deliquit plecti. In nullâ re magnâ vel parvâ sibi prospiciat, & respiciat: alioqui non erit mortua, si ita aperit oculos. In nullâ re voluntatis tuæ recorderis. Fac voluntatem
Dei,

Dei, fac voluntatem fratris, fac voluntatem iniuriantis & inimici, si sine peccato potes, potius quàm tuam. Non satis mortificatus eris, nisi voluntatem tuam non modò in Deum, sed etiam resignes & transfundas in omnium hominum etiam inimicorum voluntatem.

Illis ad quæ propendet impetu vehementi voluntas tua sine præcedenti rationis regulâ, ne fidas statim, sed suspecta habe, etsi speciem boni obtendant: sunt plerumque officia sensualitatis, quibus latitat dæmonis astus. Gloriam Dei quærat, non contemptum hominis doleat; placitum diuinum, non afflictionem tuam humanam attendat voluntas tua & sentiat: in Deo tota occupetur, & satis negotij habebit: gaudium & gustum tuum etiam spiritualementem contemnat. Licet à Deo relinquaris in omni pressurâ cordis, derelictione spiritus, & ipsâ potestate tenebrarum, tribulationibus & tentationibus laceffit vndique debes permanere fidelis, non quærens solatium, paratus sustinere istam & omnem aliam animæ inculpabilem calamitatem, quamdiu Deo placuerit, etiam vsque ad diem Iudicij, vel in æternum. Qui in veritate studet placere Deo, oportet vt seruiat gratis; & potius optat & petit nullâ consolatione alleviari: hoc sibi putans affatim sufficere, si lo-

cum, vbi fedet in animâ Deus, conferuet mundum; non permittens, vt illuc velut in Sancta sanctorum intret & appareat aliud. Solus ingrediatur IESVS summus sacerdos. Nonnulli famuli Dei magnis consolationibus exundantes, precibus impetrarunt destitui & priuari omni dulcedine: nec postea admitterebant solatium etiam de cælo: non enim defuit qui Angelos consolatores recusauit. Nam quid magni facis, si gustum corporalem despicias, qui potius afflictio erit? Nimis affligens est solatium corporis, quod impedit diuinum gaudium & spiritus lætitiâ: plus meretur Deus. Pro Deo etiam contemnas omne iubilum animæ, atque quodcumque arridet naturæ & voluntati propriæ. Non est constans, nec fidele obsequium mercenarij. Si spe aut subsidio consolationis Deo seruias, etiam si sit spiritualis; non propter se amas in hoc Deum, & deficiente consolatione segniùs sæpè torpèbis. Hinc fit quòd mutemur toties, desides simus, repidi, & parum proficiamus, quia vt nauæ ventum, speramus spiritum deuotionis & consolationis; sine quâ detinemur, & qualibet aduersitate, velut contrario flatu, retrocedimus. Inertiores etiam sumus nautis, qui callent etiam obliquo & aduerso vento progredi. Sciamus ipsis aduersitatibus, tædiis, & tribulationibus

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. IV. 423
tionibus procedere. Non refert obsequaris
Deo propter gaudium interioris consolatio-
nis, aut corporalis commodi, nisi quòd mi-
nùs gratis famuleris; quia maiori pretio ob-
sequia tua vendis, si gustum spiritus requiras.
Plus est Deus, quàm gustus tuus. Melius est
habere Deum, quàm gaudium: tamen, vbi-
nam, ô iucundissima Veritas, ô Deus suavif-
sime, potes esse, & non exultabit spiritus, si te
retegis? vbinam aderit benignitas tua, & non
replebis gaudio animam? Sed concede mihi,
vt numquã gaudium meum optem, nisi vt tu
scis meus; numquam voluntatis meæ gustum
quæram, nisi voluntatis tuæ beneplacitum.

O Spiritus tribulate, si numquam recrea-
tionem tuam & gaudium quæres, quan-
tum gauderes! Qui relinquit domum aut a-
grum propter Deum, centuplũ accipiet. Non
est ius, vt qui plus reliquit, minus accipiat.
Qui relinquit voluntatem suam & gustum
eius, centuplum dulcedinis accipiet negando
suam voluntatem, plus quàm si fecisset: nam
facit voluntatem Dei, & maius præmium ca-
piet. Quantò magis voluntatem & gustum
tuum abnegares, tantò plus gustares in volun-
tate diuinã: diuinus quidem sapor & lætitia
tibi stillaretur. Si vnum hominem tam feli-
cem Deus fecisset, vt quidquid vellet, statim
adimpleretur; & tam potentem, vt posset exe-

qui quodcumque libêret illi, & id licitè; & securus certusque esset de hac potentiâ & fortunâ suâ: existimo, minùs gauisurum esse, quàm eum qui in nullo verè vellet impleri voluntatem propriam, sed in omnibus seriò abnegaret propter Deum. Omnem adimplerionem voluntatis sequitur quidam gustus eiusdem voluntatis: nec vllus gustus & delectatio maior, quàm illa quam Deus habet in voluntatis suæ executione. Si Deus infundat tibi guttam delectationis voluntatis suæ, quam communicat cum his qui voluntatem eius solùm faciunt & volunt, sine comparatione plus gaudebis abnegando tuam voluntatem totam, quàm si faceres semper illam. Nam qui impleret voluntatem suam, gaudium voluntatis humanæ solùm haberet: si verò neget, vt voluntatem Dei faciat, gustum diuinæ voluntatis participabit, per gratiam diuinæ bonitatis. Facere voluntatem propriam est ingens hominum gaudium; quid erit facere diuinam? Voluntas humana impura est, locum dat tristitiæ, & corrumpitur mœroribus: voluntas diuina purissima est, in possessione gaudij continua. Idem est Deo voluntas ac voluptas: quare debet voluptatem habere, qui diuinâ voluntatem solùm habet. In Deo nõ distinguitur appetitus à lætitiâ, in creaturis plurimùm distat. In elementis

mentis aliud est motus ad locum, aliud quies in loco; in cælo idem est: lux & calor in igne duo sunt; in sole & stellis idem: sic voluntas humana & gaudium duo sunt; in Deo vnum. Nec alibi gaudium tutò erit, nisi in adimplentione diuinæ voluntatis, & spoliatione propriæ: tunc habens & volens homo diuinam solùm voluntatem, eius priuilegio gaudet, vt inseparabiliter gaudium habeat; nam cuncta eueniunt pro voto. Non est igitur triste, abominari suam voluntatem, exuere se omni proprietate, & penitus abnegare se. Nulli magis abnegatam & sibi mortuam habent voluntatem, & renuntiarunt omni proprietati suæ, quàm Beati in cælo, qui sine vllò sunt vestigio proprii velle aut nolle: & tamen in tantâ mortificatione propriæ voluntatis summum gustum habent, & lætissimi sunt. Cur tu refugis abnegare te, qui vis saluari in cælo, vbi summa abnegatio sui est? Instrue te ad gloriam, & relinque te. Non putes te posse esse beatum, quin facias ibi, quod nunc putas triste. Eia incipe, quod, si salueris, numquam desiturus es facere. Fac aliquando, quod, si felicissimus fueris, facturus es in æternum. In perpetuâ illâ felicitate numquam quæres voluntatem tuam, per sæcula sæculorum non solùm diuinæ conformis, sed transformatus per ardentem charitatem.

D d 5 Quis

Quis sitibundus, habens vasculum fictile & vacuum, non mallet habere aureum, plenum suauissimâ potione & refrigerio? quis languens, habens morbidum membrum, non mallet habere sanum & robustum? quis hebes, obtusum intellectum habens, non mallet habere mentem Angeli, & intelligere vt Cherubim? O homo, cur non vis commutare tuam voluntatem infelicem, caducam votis, morbidam, stultam, cum voluntate Dei compote, lætâ, felicissimâ? Si velles intelligere vt Angelus, quod non potes; cur non vis velle, vt Deus vult, quod potes? Qui vult semper gaudere, numquam in se, nec sibi quærat gaudium: opus est, vt reuellat omnem priuatum & creatum amorem; alioqui, quocumque fugiat, quodcumque peragat, impedimentum & turbationem secum deportat, imò auget; vt quò longiùs fugiat, & plura peragat, magis impediatur & minus inueniat gaudium quod quærit. Qui à rectâ viâ aberrauit, quò magis incedit, magis errat & distat: quantò magis homo hoc aut illud eligit, vt gaudeat & quiescat, minùs gaudebit; quia eò plus exercet voluntatem propriam, quæ causa est inquietudinis & tristitiæ, & à viâ pacis & gaudij aberrat. Passer in rete incidens, quò plus liberari conatur, magis se illaqueat & ligat.

Deus

Deus tam bonus est, vt superfluat illi bonitas ad maiorem voluntatem, quàm tuam & omnium Seraphinorum: cur tuam vnam humanam voluntatem coarctas, occupans illam te ipso, quasi in dimidio sui posset satisfacere, ac sufficere infinitati diuinæ? Non vacat diligere aliud, nec se, si Deus diligendus est. Accipe, Domine, amorem meum totum; accipe voluntatem totam meam: nec amittam hanc felicem commutationem, vt pro pessimâ voluntate meâ fruam optimâ voluntate tuâ.

CAPVT XIV.

Quòd oporteat iugiter meminisse Dei.

QVomodo potes, ô ingratus spiritus, aliquando obliuisci Dei, qui semper meminit tui, quasi reliquorû oblitus esset, & tu vnica res sua; qui semper tibi attendit & tua, & in dulci memoriâ scribit, quidquid boni feceris? Magnus fauor putatur, si terrenus Rex meminerit alicuius, aut admittat ad suam præsentiam: & ego non æstimo quòd cælestis Rex numquam obliuiscatur mei, nec absit? Æger solatium sumit, si aliquis inuisat: cur anima ægra & misella non exultat, quòd Deus perpetuò illam videat, & consideret? Si semel Princeps oculos iniiciat beneuolè in famulum,